

Kopriva Nikolett

Mitraka utca

A Mitraka elmeszesedett csontjait
tündérek gyógyítják,
altatót dúdolnak a szakuráknak.

A Mitrakán vézna kisfiú a Hold,
évei vannak a katonaságig,
fogócskázik húgaival,
a csillagokkal.

A Mitraka ablakai dolgos asszonyok,
kenyérillatot köhögnek, miközben
tréfát harsog egy légiriadó.

Kapui öregurak, rozsdás zsebeikben
hangyák álmodnak.

A Mitraka macskái az idő született
balett-táncosai, éppen főpróbát tartanak a
háztetőkön.

Kutyái filozófusok voltak az ókorban,
hordókban aludtak át évszázadokat,
hogy a huszonegyedikben
a Latorca kövei alatt találjanak
eszméikre.

A Mitrakán hallani: a vár
falai mögött fejedelmek, boszorkányok
és egy kút beszélgetnek
az örökkévalóságban.

Csoda történt, egy apa kápolnát emelt
gyermekének és Istennek.

KOPRIVA NIKOLETT (1996) költő. Kötetei: *Amire csak a fák emlékeznek* (2020), *Kővé zsugorodott ország* (2023), *Talán vagytok* (2024).

Dagadó felhőkből öregasszony
varr kabátot, gombjai esőcseppek.
Üvegcsont botja koppan, sercen a macskakő.
Orra alatt országok hívását mormolja,
nyújtózkodó kontinenseket sorol,
ahol nem változnak
viasszá a férfiak, varjúvá az asszonyok.

Ígéretei tört fényű drágakövek,
gurulnak a ráncos gyermekek,
a kérges katonák lábai alatt.
Túl az alvó szakurákon,
a beszélő várhegyen, gurulnak
viaszapák és varjúanyák udvarába,
megkísértik az álmatlant – – –

hogy ezer kilométerek múltán
egy nevenincs földrajzi egység köveiből
ugyanígy a Mitraka neszét hallja,
kenyérillatot köhögő ablakainak hívását,
melyek beszélni, és
elmenni tanították.

Nyilatkozat

„alulírott, éjjeliőr egy
tört-ezüst koron, amely majd
beolvasztódik alulírottal együtt”
(Szilágyi Domokos)

Alulírott, KN ezúton nyilatkozom,
együttélésem zavartalan
– fecsegőkkel, farkasokkal, csúszómászókkal,
– háborúkkal, üvegszilánkokkal, mérges gázokkal,
– az egyre mélyebben horpadó utcakővel,
– a föld alatt alvókkal, és
– amit/ahogy álmukban mondanak.

Tudomásul veszem, hogy
– hegyek, fák, piacok stb. vendége vagyok,
– gondolataimat már legalább ezerszer leírták
(beleértve ezt a verset),
– Karenina, Buendía és Panza örökkévalóbbak nálam.

Kijelentem, hogy
– az elutazókat, -tűnőket legjobb tudásom
szerint segítettem és segítem át a feledésbe,
– kalapomat, kabátomat, melyeket az Úr által megbízott
szabó varrt méretre, tartózkodásom utolsó napján
rojtok, szakadások nélkül adom át
a következő százhetvenkét centi magasnak
(ideiglenes ingóságaimmal együtt.
kulcs a lábtörlő alatt),
– füzetemet lezárt dobozban a szállásadó Társaság
rendelkezésére bocsátom (a lábjegyzetbe foglalt
méretarányokat betartva kisebb fiókban,
szekrény, ágy alatt is elfér, ahol zavartalanul
átveheti a Poratka Vállalat [P.V.]).

Beismerem, hogy fák csontját,
madarak, lepkék szárnyát törtem,
mert ők ismerik a felhők szövetét,
előbb éri őket a fény minden
emberbőrbe születettnél.

Végezetül tisztelettel és alázattal
kérem a szállásadó Társaságot,
hogy távozásomhoz
műszaki meghibásodástól, fájdalomtól
mentes körülményeket biztosítsanak.

Kelt: a XXI. század 2. emeletén,
6. lakrész, 13. ajtó

Tisztelettel: KN, ideiglenes lakos
(vagyona 29 év)

Minden reggel több száz lepke születik nyelvünk alá

(Emberek)

Zsebeikben megkéselt felhők,
kabátgombjaik üvegszilánkok.
Bőrükön kialszik a fény.
Őseik neve eltűnő vonal
tenyerükön.

Amikor beszélek hozzájuk,
égetnek, hasogatnak a szavak.
Amikor beszélnek, imádkozom,
táruljon gyomrod
fogadj magadba Vén Utcakő.

(Amíg)

Idegenek emlékeit hordozom.
Kalapos hölgyek, sétapálcás urak
vonnak kérdőre, mit keresnek
koponyámban. Botjaikkal,
magassarkú csizmáikkal
zsigereimbe vájnak,
követelik azt, akihez tartoztak.

Alzheimer-kóros az egész ország.
Emlékeimet tarisznyája mélyére
süllyesztette valaki, amíg
hallgatni tanítottak kést rejtegető,
farkasbőrű anyák.
Ne féljetek, hamarosan jön egy
asszony, hátán a felejtéssel
végigjárja a házakat.
Úrfekete zsákjában
jut hely nektek is.

Imádkozom a Holdhoz,
nyúlj át értem az égen Világító Éji Úr.
De kráterei vizenyős
boszorkányszemek.

(Lepkék)

Minden reggel több száz lepke
születik nyelvünk alá.
Talán elharapott szavak, talán
őseink neve, elcserélt emlékek.
Torkunkon akadnak, amikor
megkéseljük a felhőket,
a hangyákat síró szobrokat.

A holtak száját szoros öltésekkel
varrjuk össze, nehogy
kiszabaduljanak.

Pérel Zsuzsa: Tájkép, XX. század vége, 1990 (falikárpit, különleges technika, gyapjú, rongyok, műanyag, kommunális hulladék, orvosi fecskendő stb., 245×170 cm, a művész tulajdona)